

Revista

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an.....Lei 180—
Pe un jumătate an.....Lei 100—
Autorități și instituțiuni.....Lei 500—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon: 7-69

Regionalismul în politică

Președintele partidului poporului a readus într'un mod brutal problema regionalismului la ordinea zilei. Dacă declarația, care a provocat — spre onoarea opiniei publice — o reacțiune violentă, provenea din partea unui mic politician fără importanță, abilitat după putere și desnădăjduit de o așteptare ce-i întrece răbdarea, n'aveam nimic de spus. Cum însă ea a fost făcută de însuși șeful unui partid, chestiunea prezintă un interes special, căci permise să se sconteze programul de guvernare intim — nu cel dat în termeni vagi publicității — al celor ce pretind, că pot să conducă destinele României întregite. Nu numărul miniștrilor ardeleni precizează atitudinea unui guvern față de noile provincii, ci spiritul care animează partidul sau partidele ce se află la cârma țării. Dovada o găsim în faptul, că în actualul guvern nu se află decât trei miniștri ardeleni, pe când acum câțiva ani era dublu și mai bine.

Câtă nedreptate a văzut în afirmațiile sale mareșalul Averescu, când a redeschis o rană dureroasă, au demonstrat ziarele, cari au abundat în exemple de „desrobitori“ ce conduc azi în alte țări treburile publice fără ca acest lucru să șocheze pe „desrobitori“. Orice complectare ar fi deci de prisos. Țin însă să relevăm faptul, că nicăiri politicianismul n'a căutat să uzeze în mod atât de violent de arma cu două tăișuri a regionalismului, ca la noi. Nicăiri nu s'a încercat să se scoată adversarul politic din țrenă prin afirmația, că nu este calificat să lupte. Egalitatea este cel mai elementar drept al oamenilor, cari — cu toții buni patrioți — înțeleg să contribuie la propășirea țării și cari în acest scop se majorează pe răi diferite, din cari rezultă coliziunile dintre partide și leaderii lor. Uzanta, acest factor conservator în nafta publică a constințit mijloace de apărare permise și condamnă în schimb procedeele ce frizează bunul simț. Or, categorisirea cetățenilor, cărora Constituția le garantează drepturile egale, în indivizi, cari pot și alții, cari nu pot și nu trebuie să participe la conducerea țării, pe baza altor criterii decât a capacității personale, ace fără îndoială parte din mijloacele nelociale și necavalerești.

Într'o monarhie constituțională există doi arbitri ai situației: Parlamentul și Coroana. Lor le aparține să judece și să aprecieze capacitățile și să intervină cu forța ce le dă legea în desfășurarea evenimentelor interne. Niciodată însă acest rol de arbitru nu va putea fi exercitat de un adversar, căruia îi lipsește înainte de toate obiectivitatea ei care ar trebui, în speșă, să-și păstreze măcar autoritatea morală.

Dacă după o declarație nesocotită

ce jignește profund o provincie, în cazul de față chiar mai multe, — un partid politic își va pierde într'o mare parte a țării popularitate — într'u cât a posedat-o — și va deveni în cea mai adevărată accepție a cuvântului un partid regional, a cui este vina? Va putea un astfel de partid să-și asume vre-odată dreptul de a vorbi și acționa în numele țării întregi? Poporul va fi chemat să se pronunțe.

Există procese etnice și sociale ce se lichidează singure în cursul vremii. A le împiedeca și stingheri înseamnă a curma evoluția lor normală. Care bun român a dorit în vremurile actuale, când solidaritatea națională

este și trebuie să fie mai strânsă decât oricând, spectrul negativ și anihilant al regionalismului? Criza economică, care bântue în lumea întreagă, evenimentele externe ce demandă o unitate perfectă în vederi și acțiune, toate ne indică cu insistență calea de urmat și care culminează într'o înțelegere desăvârșită.

Românul nu este regionalist. Președintele partidului poporului n'a vorbit deci în numele și asentimentul neamului românesc. A fost o rătăcire din partea lui când, soldat al unității naționale și mareșal al României, el a aruncat cu piatra în cei ce îi întinseseră mâna la hora Unirii.

Dr. AUREL PĂCURARIU

Verificarea popularității

De-un timp încoace, mai ales decând, prin epocalul eveniment al restaurării, li s'a închis partidelor noastre de opoziție accesul la putere pe lăturalnice căi anti-constituționale, presa acestor grupări politice naufragiate nu mai conținește cu legenda împopularității partidului național-țărănesc, mai precis cu legenda pulverizării „popularității sale de odinioară“. Această stăruință tipografică, devenită cum am spus obsesie, e în parte, firească. Ziarele de opoziție prin însăși definiția lor au menirea de a agita și susține, fără întrerupere, o astfel de legendă, căci altfel cheltuielile tiparului n'ar fi rambursate prin nimic. Există totuși o limită a obiectivității în materie de scris pe care nici măcar organele de partid nu o pot depăși, în afară doar de *Ordinea*, asupra conținutului căreia — credem — nu atât publicul cetitor, cât mai vărtos psihiatru sunt în măsură să-și pună diagnosticul precis. Astfel, dacă în interpretarea fenomenelor politice de actualitate, ziarele adverse își pot permite comentarii *pro domo*, muiate în apele instrucțiilor perverse dela centru, nu le este cătuș de puțin permis însă să denatureze *faptele în sine*, adică evidența brutală a cifrelor elocvente, cari n'au nevoie de sofiști speciali pentru a impresiona ca loviturile de măciucă bine plătate.

În această ordine de idei să examinăm atitudinea acestor ziare

față de rezultatul repetat al alegerilor de tot felul, alegeri cari au avut loc în cursul anului 1930, fiindcă pe acest rezultat arhicunoscut se brodează toate acele lungi coloane de tipar cu caractere chilometrice cari se screm să transforme un fel de bragă clocită în vin natural.

Precum se știe în aceste descinderi în masa electorală, adică în alegerile comunale, județene și în nenumăratele alegeri parțiale pentru Cameră și Senat, partidul averescan nici n'a avut măcar curajul de a se prezenta în fața alegerilor; strugurii fiind prea cotați pe par, ciracii dlui mareșal i-au declarat *ex offo* de acri, deși condițiile de votare, adică libertatea și curățenia sufrageriilor au fost asigurată cu sfințenie mai mult decât constituțională. Partidul liberal, prin cele ale sale trei capete de bolnavi iritat a participat uneori, a renunțat altădată, după anarhia principiilor de orientare politică ce se chiamă „doctrina democratică“ a acestui partid. Rezultatul acestor participări e cunoscut; aritmetic vorbind popularitatea partidului care a dus țara la dezastru a crescut cu 4—5 procente în fiefurile larg răsplătite de seniorii partidului, iar pe alocurea chiar și vechea brumă de popularitate, un fel de solidaritate a „celor aleși“ în jurul ciolanului bine fixat s'a dovedit mult mai redusă ca în realitate. Inza-

(Continuare pe pag. II.)

Șarada actualității

Inchiderea „chestiunii închise“ prin actul Restaurăției din 8 Iunie, a deschis în schimb cea mai vitală problemă pentru partidul liberal: aceea a existenței sale. Noul rege și vechiul partid se împăcau aidoma a lor două săbii într'o teacă. Dilema trebuie tăiată în două. Ori noul rege ori d. Vintilă Brătianu. Limpezirea s'a făcut așa cum o știm cu toții: pe jumătate.

În cele dintâi zile partidul liberal și-a convocat marele Stat major sfințind prin legământ nou intangibilitatea actului dela 4 Ianuarie. D. Vintilă Brătianu acompaniat de d. Duca și generalul Moșoiu s'au ridicat impresionant de hotărâți să apere cu prețul sângelui vechea poziție fals constituțională și să forțeze regresiv evenimentele.

Păcat că n'am la îndemână discursurile ținute cu ocazia convocării statului major liberal pentru a le confrunta cu discursurile de azi asupra aceleiași chestiuni.

Mai apoi, situația constituțională concretizându-se nu pe voia d-lui Vintilă Brătianu, am fost martorii Canossei dsale. Omul care se înegrise la față și i se încălcise barba din cauza visurilor urâte provocate de chestiunea închisă s'a urcat amărât pe un ford horodorogit și-a cerșit o audiență la noul rege. Care, firește — Suveranul fiind prea iertător — i-a acordat-o.

Cu aceasta situația însă nu s'a limpezit definitiv pentru partidul liberal. Căci pocăința d-lui Vintilă Brătianu poartă în sine o *presumptio iuris* că nu e sinceră.

Până la dovada contrarie d-sa rămâne tot în cercul vechii credințe, — din care după cum se știe și-a făcut o a doua existență. În schimb pe ecranul politicii românești a apărut un alt partid liberal sub șefia lui George Brătianu, prof. la Universitatea din Iași. Noul partid și-a justificat dreptul la existență prin marele act istoric al recunoașterii imediate a noii domnii. Din greșala unchiului s'a împletit aureola nepotului. Din persistența în rău a d-lui Vintilă Brătianu s'a ridicat statuia d-lui George Brătianu.

Tânărul dela Iași a reușit să ralieze în jurul său simpatia opiniei publice și printr'o neostoită campanie să creeze cadrele noului partid. A cui va fi învingerea definitivă din bătălia dintre unchiu și nepot?

Șansele favorizează pe d. G. Brătianu. Totuși șarada actualității rămâne. Care este adevăratul partid liberal? Cel condus de d. Vintilă Pocăitul — Târziu sau de d. George Brătianu?

Chestiunea nu e deloc simplă. Ea ar merita instituirea unui premiu ca pe capul lui Terente, răsplătindu-se cum se cade perspicacitatea aceluia care va putea deslega șarada.

Maximum într'un interval de un an vremea va rezolva șarada într'un fel sau altul. Și atunci deslegătorul ei va putea încasa premiul.

Iată deci câte surprize cu totul inedite ne procură permanenta tragi-comedie a d-lui Vintilă Brătianu.

BAZIL GRUIA.

Verificarea popularității

(Continuare din pagina I-ă).

dar s'au cheltuit milioanele de rezervă, înzadar s'a încercat așa-zisa operă de adunare a maselor cetățenești, urnele au rămas aceleaș ingrate contrare ale grațiilor personale ale dlui Vintilă Brătianu.

În schimb partidul național-tărănesc, cu toată conjunctura economică defavorabilă și cu toate greutățile prin cari trece țara și cari au fost exploatare de agenții taberei dușmane până la inconștientă a obținut, în medie, în toate alegerile, între 65 și 75% din totalul voturilor exprimate. Uneori voturile întrunite de candidații lui au depășit chiar, așteptările, deși repetăm, *voința populară n'a avut de moașă, ca de altădată jandarmeria mobilizată ad hoc până la ultimul om.* Cine nu crede făcă-și singur calculele aritmetice după datele acelorăși ziare adverse.

Cu toate aceste însă, cu toată veracitatea datelor necontestate de nimeni, organele opoziției se zbat zilnic în neputința de-a răsuci gâtul adevărului... Ce împoartă cifrele autentice? Interesele opoziției noastre răsuflete cer imperios distrămarea regimului Maniu; de ce n'ar confunda atunci redacțiile lor visul, biet *copil al suferinței* cu realitatea.

Nu mai cât un lucru este cert. Nici-o mistificare voită, nici o leșinată înlănțuire de argumente pescuite cu undița nerușinării nu vor avea darul de a duce lumea în eroare. Prin repetatele atingeri ale partidului național-tărănesc cu corpul electoral s'a dovedit până la saturație, că și azi, după doi ani de guvernare, acest partid este singurul îndrăgit de mulțimile conștiente, singurul în drept să cârmuiască destinele țării. Rezultatul alegerilor constituie pentru observatorul obiectiv al lucrurilor o *robustă verificare a popularității lui*, un titlu de drept pentru năzuința lui de a-și desăvârși opera de guvernământ desfășurată cu tenacitate. Ori care altă înfățișare a datelor e o scamatorie à la *Moși*, care nu zăpăcește pe nimeni, nici chiar, îndrăznim să o afirmăm, pe puținii oameni de treabă pe care opoziția îi cuprinde.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 16868/1930.

Anunț.

Municipiul Cluj aduce la cunoștință generală, că va închiria prin licitație publică cu oferte în scris, închise și sigilate, localul de prăvălie din edificiul Piața Unirii 2, ocupat actualmente de către dl Teodor Târziu, pe durata de 3 (trei) ani dela data predării către noul chirias.

Licitatia se va ține în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în art. 88-110 din legea Contabilității publice în ziua de 4 Septembrie 1930, orele 11 a. m. înaintea comisiei de licitație, sala de ședințe.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul Serviciului Economic al Primăriei.

Cluj, la 12 August 1930.

Primăria Municipiului Cluj.

Cum se explică deficitele Operei din Cluj

VI.

În cursul săptămânei trecute am avut o uluitoare surpriză. Am citit într'un ziar căzut jertfă, probabil unui speculant pe spinarea lui, ceva nemaî spus de îndrăzneți și anume că: Opera din Cluj a lucrat ani de-a rândul fără deficite. Iar spre a-și bate joc și mai mult de cetitorii gazetei „însuflețitul” apărător improvizat al Operei, strecoară candid între rânduri că vezi Doamne și anul trecut *numai* cu un petec de . . . șapte milioane Lei a trebuit să cârpească biata opincă intratele „neintrecutului. . .” gospodar Don director administrativ preasfinția sa Părintele Pop spre a echilibra eșitele. Anunțul plătit desigur după tariful obicinuit al publicațiilor, publicat însă în formă de articol, prin care Opera, *nu știm pe ai cui bani*, a înțeles să dea un prea palid și timid răspuns anchetei noastre precise, ne-a dat mult de gândit, căci noi în tăcerea deamună a Operei, până la terminarea nu prea îndepărtată a anchetei noastre, am văzut acea atitudine plină de bun simț, care ne-a inspirat și pe noi să rămănem și pe mai departe, la tonul nostru demn, chiar păstrând severitatea constatărilor noastre, ținând însă înaintea ochilor un anumit respect pentru conducerea Operei. Deși acum după buclucașul „articol” leonardist (în înțeles Clujan), *am fi îndreptățiți a trece la o altă atitudine, noi renunțăm la ea.*

. . . Venalul însuflețit apărător improvizat al Operei pe noi nu ne interesează . . . *les affaires sont les affaires* . . . cu Opera însă mai rămănem nițel la vorbă.

Din seria interminabilă a deficitelor materiale și morale cu care Opera își încheia ani de-a rândul stagiunile, face parte și împrejurarea că stagiunile sunt prea întinse, adică prea de lungă durată. Noi, amatori, pasionați ai artei lirice, am dori să știm Opera deschisă 365 de zile la an, și câte 24 ore pe zi, dar aceasta nu înseamnă că se și poate realiza și că ar fi bine să se înfăptuiască.

La Opera din Cluj, ale cărei uriașe deficite sunt echilibrate numai din bugetul gata de jertfă al statului, n'are rost . . . *material* . . . o stagiune de 10 luni de zile. E prea mult, mai ales dacă se ia în considerare realitatea și anume că clientela Operei o formează în bună parte tinerimea școlară și cei legați de învățământ, cari începând cu luna Maiu nu prea au chef și vreme să treacă și pela Operă, iar prin Septembrie încă nu-și prea fac apariția în Cluj. Dealtfel chiar în cazul când nu s'ar ținea cont de școlărie, stagiunea de 10 luni tot nu-i justificată. Nu o face nici chiar *Scala* din Milano.

Am citit și noi programul nou al stagiunii viitoare, dar pentru noi nu spune prea mult, căci poate fi piesa chiar piesa unui arhanghel, dacă ea va fi dată spre interpretare garniturii de artiști din anul trecut. N'am făcut nici o brânză. Nu piesele au fost de vină în 90% cazuri Onorată direcțiune! ci cei ce trebuiau să le dea suflet.

Apropiindu-ne de sfârșitul anchetei noastre, vom aminti câteva chestiuni fără legătură între ele, în legătură însă toate cu Opera.

Spre pildă. Se spune, de către oameni bine informați, că îndeosebi artiștii mai tineri, cari râvnesc la roluri mai mărișoare pe scenă, ar trebui să treacă prin sita unora cari pentru anumite sume ar facilita satisfacerea ambiției bietului artist! Se spune că aprecierea binevoitoare . . . s'ar putea achita chiar și în rate lunare. Ar fi foarte trist să fie așa.

Altă chestiune, care nici nu ne aparține, ci cât că am fost solicitați dinafară să o amintim: Cine și cât se plătește șeful de cabinet al Operei.

Aceasta ar vrea să o știe unii și alții pentru a putea calcula cu cât plătește Opera pe un ins pentru . . . a privi spectacolul Operei; altă menire neputându-i afla până'n prezent cei cari ne-au rugat să amintim cele de mai sus.

Grupului distins de pasionați ai artei lirice și admiratori ai anchetei noastre le răspundem că suntem de perfect acord cu dânsii; propunem și noi direcțiunei ca în loc de „*COSTUME de mătase și voci de papură*”, să ne aducă pe scenă „*costume de papură și VOICI de mătăsă*”. Noi adăugăm atât că în acest din urmă caz nu ne interesează rabatul de 10%.

Alții ne roagă să rugăm Opera să nu admită obscenăriile unora, îndeosebi la așa zisele festivaluri. Ne asociem. Au perfectă dreptate; ne reamintim într'adevăr de a fi auzit de 5—6 ori aceeași trivială obscenărie a unui artist al Teatrului Național, care în plus țipă, imitând femeile, pe un glas, de și copiii prezenți încep a plânge de groază cu toții. Am auzit odată o fetiță de 10—11 ani recitând — bineînțeles inconștie — o astfel de piesă auzită la un festival al Operei. A trebuit să roșesc și să o rog să o uite! Dar ea î-mi spunea nevinovată: nu înțeleg! nici ce auzim la Operă nu-i voe să spunem! Nu! — îi răspunsesem, jenat că ea avea dreptate. Ce auzi la Operă se poate recita. Așa ar fi normal.

Servitorimea Operei, numai cei drept, ar putea fi sortată și după alte criterii ca și în trecut. Opera oricum ai lua-o, pe lângă a fi un centru de propagandă culturală mai e și un loc select de distracție. Ori în acest caz personalul inferior, având menirea să stea la dispoziția publicului, trebuie adus oarecum în consonanță cu aceia în serviciul cărora este angajat. Nu e mai respingător decât să vezi câte un servitor, îmbrăcat după gustul particular al său discutând cu o doamnă în mare decolteu ori cu un domn în frac. Servitorimea face parte din inventarul Operei, oricât de paradoxal ar suna aceasta constatare, așa e. Și în acest caz omul servitor nu există, decât ușierul Operei, care trebuie să consune la exterior cu restul inventarului Operei. Cochet, spălat și crescut. — Aceasta chestiune poate părea unora de o importanță bagatelă, dar nu este așa!

(Vom continua.)

Pentru abonați.

Am făcut în atâtea rânduri apel către toți abonații noștri de a ne ajuta trimițându-ne acea derizorie sumă de 180 de lei la an, cât face costul abonamentului acestui ziar.

„Chemarea” se sbate cu greutate materiale enorme și neavând resurse financiare de nicăiri — **căci a înțeles să rămână o tribună liberă a generației tinere ardelenesti** — își îndreaptă azi cuvântul către aceeași sprijinitori ai noștri de totdeauna, abonații noștri!

De aceea facem azi un ultim apel către toți abonații noștri, rugându-i să ne trimită cât mai grabnic abonamentul care nu e decât 180 lei, altfel în cel mai scurt timp suntem siliți să publicăm pe toți restanțierii noștri“.

Cetiți și plătiți
„CHEMAREA“

Mulțumire

Tuturor aceloră cari cu ocaziunea repozării scumpului și neuitatului nostru fiul și frate *Ioan Stoiciu* student în drept în etate de 25 ani, au încercat ameliorarea durerii noastre prin vizita lor la catafale, participarea la înmormântare, sau condolarea în scris, pe aceasta cale exprimăm mulțumirile noastre recunoscătoare.

Familia îndoliată

Administrația județului Alba
Serviciul tehnic al drumurilor și al construcțiilor

No. 3949—1930 Jud.

Publicație de licitație

Se aduce la cunoștință publică, că prin încheierea Delegației Consiliului județean adusă în ședința din 12 Iulie 1930 s'a aprobat procurarea uneltelor mai jos arătate:

1. Roabe 15 buc.
2. Lopeți 28 buc.
3. Ternacoape 28 buc.
4. Hârleți 28 buc.
5. Sape 28 buc.
6. Tipare de lemn pentru formarea șanțurilor 28 buc.
7. Stângeni de lemn pentru măsurat 28 buc.
8. Insigne pentru cantonierii județului 28 buc.
9. Sfoară groasă pentru aliniere 28 buc.

Licitatia pentru furnizarea mai sus arătatelor unelte se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88 și 100 din legea contabilității publice.

Licitatia se va ține în ziua de 15 Septembrie a. c. la orele 11 în sala ședinței delegației consiliului județean, la administrația județului Alba în Alba-Iulia.

Concurenții sunt obligați a livra uneltel în termen de 15 zile dela adjudicare, când se vor și recepționa.

Alba-Iulia, la 21 Iulie 1930.

Președinte: *Dr. Sever Pop.*

Șeful serv. tehnic: (*Indescifrabil*).

No. 5878—1930

Licitatie

Se aduce la cunoștința amatorilor, că Direcțiunea Clinicilor Universitare din Cluj, Str. Mico 3 va ține în ziua de 21 August 1930, orele 10 dim. pe baza dispozițiunilor legale, licitație cu termen scurt, pentru aprovizionarea imediată a uzinelor Clinicilor, cu 115 vagoane păcură. Caetul de sarcini stă la dispoziție între orele oficiale la Direcțiunea Clinicilor Univ.

Cluj, la 28 Iulie 1930.

1903

Direcțiunea.

Primăria Municipiului Cluj

No. 15316—1930

Publicațiune de licitație

Primăria Municipiului Cluj, publică concurs pentru procurarea pieselor de schimb necesare auto-camionului „Berliet” 110—140 Typ. C. B. A. 9 No. 38.880, după cum urmează:

1. 28 buc. Lamele pentru ambreaj cu garnitură.
2. 4 buc. rulmenți cu bile.
3. 2 buc. Lanțuri Wiperman.
4. 2 buc. roți dințate mari pentru lanțuri.
5. 2 buc. idem mici pentru lanțuri.
6. 2 buc. blocuri de cilindri.
7. 1 buc. roată dințată pentru viteza II-a a axei fixe.
8. 1 buc. roată dințată pentru viteza IV directă fixă, care totodată servește și acționarea axei fixe.

Licitatia va avea loc în ziua de 16 Septembrie 1930 în sala No. 5 a Primăriei. Ofertele se vor înainta în plic închis și sigilat cu garanța de 5%.

Informațiuni se pot primi la Serv. Întrerinderilor camera No. 20 a Primăriei.

Cluj, la 12 August 1930.

32

Primăria Municipiului Cluj

Gheorghii și vintiliștii frați plugari!

V'am promis, frați plugari, că vă voi spune una alta despre cele două partide liberale din țară. Iată că mă țiu de cuvânt.

Rândul trecut v'am povestit cum puținii oameni mai cinstiți din partidul liberal au fost siliți de încăpăținarea domnului Vintilă, care n'a voit să'l recunoască de Rege al Țării, pe acela, pe care L'a așteptat cu drag și dor un neam întreg, să scoată conducerea partidului lor din mâinile nenorocite ale Vintilă, și să o treacă în acele ale unui tinăr — dl Gheorghe Brătianu, — care a înțeles să primească pe noul nostru iubit Rege, așa cum l-a așteptat și țara. Din aceasta pricină liberalii, cari sunt cu Regele — deci și cu Țara, — au ales de conducător al lor pe dl Gheorghe, lăsând deoparte pe fostul lor șef Vintilă încăpăținatul, rămas astăzi în jurul lui numai, cu grecii și acei nevrednici foști deținători de puteri, cari și în trecut numai deaceia s'au îmbulzit acolo, că de acolo de sus puteau fura avutul țării mai fără frică în spate și mai la adăpost de paragrafele țării, care, spre nu prea mare mândrie a românilor, au fost lăsate pe mâinile lor.

Vânturile noi care au început să sufle și prin țara noastră năcăjită și care au început să măture din locurile de răspundere pe toți tâlharii, ori cât de sus puși ar fi fost și care vânturi încep a aduce zile mai bune și l'anoi în țară, au pătruns și *pela unii liberali* mai cu frica de Dumnezeu, cari pocăindu-se cu o oră mai înainte, au căutat să înceapă să calce și ei pe urmele noastre ale național-tărăniștilor, și încep a se gândi mai serios și ei la popor. Aceștia ar fi gheorghii. Deabunăseama că între noi și ei mai e o mare depărtare, căci *ei abia acuma încep ceeace noi, am început cu doisprezece ani înaintea lor*, și anume: dragoste și muncă nefățărită față de talpa și fața țării noastre, harnicii și vrednicii noștri frați plugari. Dela făgăduelile gheorghiiștilor și până la înfăptuirea a celor ce spun ei, nici vorbă, mai e mult, dar deabunăseama e mai puțin ca și până la cele ale vintiliștilor condamnați de Țară la moarte politică pe vecie.

Cam astea ar fi dară, frați plugari deosebirea între vintiliști și gheorghiiști.

Vintiliștii, reprezintă în această țară, trecutul mașter, aspirarea fratelui de către frate; ei reprezintă pomenirea tristă a nimicirii fără nici o milă a avutului națiunii noastre asuprită și sărăcită multă vreme de aceia, sub stăpânirile cărora ne-a aruncat soartea. Vintiliștii în ochii țării noastre vor rămânea pe vecie, acei frați vitregi ai românului, cari și-au bătut joc de marea bucurie a desrobirii tuturor românilor, și cari în vremece bietul român desrobite, se alintă cu bucuria mare a desrobirii, ei își vârău mâinile lor în buzunarele și traistele secătuite ale celor ce prăznuiau, scoțind pe furii și mălăiuțul ce a mai rămas de prin vremea asupririi.

Vintiliștii vor fi pentru cartea mare a neamului, acei cămățari spurcați, cari pentru a-și înfoia averile lor au ținut în jugul nemilos al cametei de și chiar 50 de procente, o țară întreagă, un neam întreg făcând din averea multimei pere moi.

Noi, frați plugari! credem sus și tare în ajutorul lui Dumnezeu și noi credem că El Atotputernicul a cântărit faptele lor și îi va lua de pe capul neamului nostru, vrednic de conducători cinstiți și buni, cum e poporul nostru. Noi în spărtura și în rup-tura din partidul liberal, vedem gândul lui Dumnezeu, care prin mâna lui nevăzută a *ales de cei condamnați pe vecie*, acei dintre ei, cari dacă vreau ei, pot încep o viață nouă.

Noi le dorim să reușască pentru-că Țara nu poate trăi numai cu un singur partid, și nici fărămituri de partide, cum e acum, ci are nevoie și de altul, ca din *întrecerea lor în bine*, țara să câștige cât de mult.

Frați plugari! sfătuiți pe puținii liberali din câte un sat unde s'ar mai afla, să nu se lase ademeniți de oamenii lui Vintilă, morți pentru politică pe vecie, ci dacă nu vor să se reîntoarcă la *marele partid al întregului neam românesc*, la *partidul nostru național-tărănesc*, în care precum puteți vedea și Regele nostru cuminte are mare încredere, atunci dați sfatul, să treacă de partea d-lui Gheorghe Brătianu, lăsând pe Vintilă și vintiliști pe mâna sortii, care deabunăseama le va fi foarte amară, dar la orice caz binemeritată.

SANDU BEIUȘANU.

Intre unchiș și nepot Cum este terfelit d. George Brătianu de către presa d-lui Vintilă Brătianu

Până unde poate merge „einstea“ și bunul simț al partidului liberal ne-o demonstrează pentru a nenumărata oară ultima manieră de injurători pe cari le aruncă asupra fiului lui Ionel Brătianu, presa din solda unchișului Vintilă Brătianu. Noi știm cât valorează și cum trebuie acceptate aceste sfruntate baloane de noroiu ale partidului liberal, care din orgoliu propriu n'a pregetat și nu pregetă să-și bată joc de tot ce e mai sfânt și mai bun în această țară.

Cine nu-și aduce aminte de campaniile furibunde ale „Universului“ împotriva dlui Lupu care era înfățășat ca o ohanie cu trup de lup și cap de om, purtat de lanț de agenții Moscovei sau fiii lui Izrael?

Și cine nu-și aduce tot așa de bine aminte de dulcea împăcare întru banca ministeria a liberală a dlui Stelian Popescu, directorul „Universului“ cu același Dr. Lupu, pe care înainte îl batjocorise grosolan.

Campaniile liberale trebuie deci reduse la valoarea lor de moment.

Simple și rușinoase *porniri efemere*, cari ca mâine se vor putea transforma exact în afirmații contrare.

Mai recent este vrednică de urmărit campania teribilă de rușinoasă pe care partidul liberal vintilist o duce împotriva dlui George Brătianu, *fiul lui Ionel Brătianu*. (Despre care e inutil să amintim că a fos un mai breaz ca d. Vintilă),

Să spicuiim câteva fraze din imunda fițuică vintilistă dela Cluj care își zice „Glasul Ardealului“ și se adresează către țărănimie. Ce serie acest „fals glas“ al Ardealului?

„Nenorocitul de George Brătianu, care deși încă aproape băiețandru, a vrut să fie el în fruntea partidului liberal, este luat în răs de toată lumea.

... In județul Bălți, George a pătât în zilele trecute o rușine mare de tot. Când a început să vorbească de rău pe d. Vintilă Brătianu lumea s'a repezit la el strigându-i: Trădătorule! Nerușinatule, nu-ți crapă obrazul de rușine? Puținii prieteni ai dlui George cari erau la adunare, au mâncat o bătaie soră cu moartea, iar d. George a luat-o la fugă mâncând pământul, ca să-și scape pielea“.

În fața acestor ticluri evident inventate cari depășesc hotarul oricărui bun simț, noi nu mai avem nimic de adăugat. Oamenilor cari lui George Brătianu fiul lui Ionel Brătianu „îi zice doar George“ le lăsăm libertatea să-și bată joc ei de ei, „Dumnezeu când vrea să pedepsească pe oameni le ia mințile“.

Noi robi?

Cine-o spune?
Contele Bethlen?
Aponyi?
Horthy?

Nu! Nu-o spune un strein de neamul nostru, nu-o spune un dușman de peste granițe, ci *Mareșalul Averescu, fost prim-ministru al României și șef al unui partid care își zice, „al poporului“!* (Al cărui popor? Al poporului românesc fără ardeleni?)

Cine a pângărit dorul Ardealului de unire, oasele rupte ale lui Horia, obrații palmuiți al lui Iancu?

Cine a insulta memoria lui Ion Arion împușcat în drumul Alba-Iuliei lui 1918, cine pe martirii arși de vii de către Urmanzy, cine a batjocorit pe întemnițații dela Vătz și Seghedin?

Cine? Un român. Și ce e mai mult: un mareșal al României. Deaceia ni-s'a rupt sufletul de durere și greu am putut da crezare necuviinții. Totuși faptul s'a întâmplat în toată brutalitatea lui repulsivă și primejdioasă. D. mareșal Averescu într'o ieșire — care a încoronat toate primejdioasele sale stângăcii politice — pe lângă molestarea grosolană adusă Ardealului a pângărit însăși aureola Unirii naționale.

Ardealul nu s'a unit cu Patria-Mamă, ci a fost anexat militarmente, iată plasticizată teoria primejdioasă și absurdă a dlui mareșal Averescu.

DSa se asociază astfel magnaților unguri cari tocmai așa justifică revizionismul lui „Nem, nem soha“, în fața opiniei publice mondiale.

Streinătatea se va putea deci lesne convinge de „dreptatea“ tezei maghiare când locmai un fost prim-ministru român afirmă aceleași lucruri cași Contele Aponyi!

Pentru d. general Averescu ardelenii sunt niște simpli desrobiți, cari ar trebui puși sub calcăiul vechiului regat, cel puțin 31 de ani. Ca să fii conducător în țara românească și se cere drept blazon calitatea de născut în vechiul regat. Un ardelean, bucovinean sau basarabean fie el oricum, este sortit de teoria dlui Alexandru Averescu să rămână veșnic în umbră. Dar dacă d. Avere cu face chestii de blazon din posibilitatea de a ajunge la un rang în România, fie-ne permis să-l întrebăm un lucru elementar: *pentruca' să ajungi mareșal al României e suficient să fi fost un simplu băiat de trupă ce-i*

drept din vechiul regat? Prin analogie, teoriile abracadabrate ale dlui Averescu ne-ar duce la concluzia că: nu! E o aserțiune tot așa de absurdă — poate și mai și — decât cea cu desrobirea ardelenilor. Am fost noi uniți prin baionete?

Iată ce nu putem admite niciodată Dle mareșal.

Ardealul și-a răscumpărat Unirea pe care a sfințit-o prin Adunarea dela Alba-Iulia din 1918, cu grele tragedii.

Ardealul a trăit cu ochii fierbinți de dorul Unirii, Ardealul a pregătit Unirea, Ardealul a vrut Unirea.

La Adunarea din 6 Maiu 1928, în rezoluția istorică ce s'a luat s'a înscris ca prim punct, că „Unirea este vecinică“. Teoria anexării militare forțate Ardealului o repudiază ca pe o primejdie și o batjocură. Noi Ardelenii nu facem nici o deosebire între frați. Între români. Noi înțelegem sub regăteni pe toți Românii din Regatul României Mari.

Interviewul dlui mareșalul Averescu ar trebui analizat și din alte puncte de vedere. Am stăruit însă numai asupra esențialului declarațiilor fostului băiat de trupă, dl mareșal Averescu. Din care rezultă că d. Alexandru Averescu este :

1. anticonstituțional,
2. ardelenofob (regionalist),
3. antinațional etc.

Destul căci s'ar putea ceva mai grav? Și ceva mai hotărât în aspirațiile de viitor prim-ministru al României ale dlui mareșal Averescu, fost prim-ministru și dealtfel viitor fost.

B. G.

Un ziarist american despre M. S. Regele

Washington 16 (Rador). — Ziarul „New-York Times“ publică, sub semnătura d-lui Mac Cormac, un lung articol foarte favorabil, descriind în culori foarte simpatice activitatea exemplară a M. S. Regelui Carol, și eforturile ce face pentru asigurarea liniștii interne și ridicarea economică a țării.

Ziarul aduce laude abilității d-lui prim-ministru Iuliu Maniu, și constată persistența cu care d-sa conduce politica economică cinstită ce a adoptat.

D. mareșal Averescu desavuat de propriii partizani.

— Comunicatul partidului averescan din Ardeal. —

D. general Averescu a ajuns rău de tot. Declarațiile dsale ardelenofobe au stârnit o generală desaprobară nu numai la noi ci și în opinia publică a vechiului regat. Ce e mai mult propriii partizani ardeleni ai dlui general au ținut să-l desavueze pe față.

Iată în acest sens comunicatul delegației permanente a partidului poporului din Ardeal:

Delegația permanentă a partidului poporului din Ardeal trage la îndoială exactitatea expresiunilor întrebunțate de ziarul „Universul“ în redarea interviewului acordat de d. mareșal Averescu, acestui ziar.

Deasemenea protestează împotriva interpretării ce i s'a dat interviewului de către d. Alex. Vaida și alții, prezentând pe d. mareșal Averescu ca un dușman al Ardealului.

Această convingere se reazemă pe temeiul următoarelor fapte:

Jertfele ardelenilor în războiul de unitate a neamului.

D. mareșal Averescu a fost primul om politic al țării românești, care a recunoscut nu numai îndreptățirea Ardealului la conducerea politică, ci și jertfele mari aduse de ardeleni, în războiul pentru întregirea neamului.

Astfel, în 1917, când, din meschine calcule politice se aruncă acuzațiunea ca ardeleni ar fi fost trădătorii armatei române, generalul Averescu a sărit întru apărarea ardelenilor prin neuitatele cuvinte: „Eu am avut sub comanda mea 30.000 de voluntari ardeleni, din care 6000 au murit cu fața la dușman.“

Ardelenii în guvernările averescane.

În afară de acest fapt, atât în guvernarea din 1920—21 cât și 1926—27, d. mareșal Averescu a arătat față de ardeleni o deosebită solicitudine, încredințându-le un număr mult mai mare de portofolii ministeriale, față de numărul încredințat ardelenilor în guvernul d-lui Iuliu Maniu, și neadmitând amestecul în conducerea poporului din Ardeal, a elementelor din vechiul regat.

Un astfel de șef politic, care știe să aprecieze pe ardeleni, nu putea să susțină absurda teorie, pe care ține s'o scoată în evidență d. Alex. Vaida, că ardelenii n'au drept la conducerea țării.

*

În fața acestui comunicat orice comentariu e de prisos. Desavuuarea e evidentă.

Un singur lucru ar putea, salva pe d. mareșal: dacă și-ar nega interviewul. Dar atunci s'ar nega pe sine.

Prestigiului presei în declin.

A patra putere în stat — cum îi place pe drept cuvânt să se întituleze, presa — înregistrează pe zi ce trece lent, dar remarcabil declin. Și nu ce tiraj sau lipsa de sprijin al publicului cititor, ci unul mai grav, merit să aibă repercursiuni mai simțite. Este declinul moral pe care-l încearcă, dispariția oricărui prestigiu, și o zdrobitoare diminuare a creditului acordat de cititori.

Cititorii, obișnuiți să vadă în ziarele pe cari le citesc, știri precise și întemeiate, adevăruri nedesmințite și o hotărâtă și justă șarjare a moravurilor condamnabile. Constituția presa în vremurile bune — o forță de purificare, un curat amvon, de pe cari servi credincioși predicau zilnic adevărul curat, convingeri neclintite. Oamenii pătrunși de menirea grea și importantă a meseriei lor — serveau cu mândrie și credință altarul presei, — sădind încredere, prin linia dreaptă a conduitei.

Istoria ziaristicii noastre numără atâtea talente, cari și-au irosit viața în atmosfera impregnată cu fum de tutun al redacțiilor de ziare. Scriitori, cari constituiesc mândria geniului românesc, peste granițe au fost servi credincioși și nepătați ai scrisului zilnic. Eminescu, Caragiale, Vlăduț, Coșbuc, Braniste și atâți cari au lăsat un nume în istoria neamului, au gustat din pâinea demultecori amară a meseriei de ziarist.

Desigur, că prin cinstea, talentul, convingerile, și mai presus dragostea de adevăr, aceștia, au reușit să impună prestigiul presei ridicând-o la rangul de putere în stat. De aceea creditul cetitorilor era nemărginit. Ceea ce se scrie la ziar era sfânt și adevărul. Constituiea totdeauna un element de convingere.

Era amară meseria de ziarist ca rentabilitate materială dar era stimată pentru forța morală pe care o reprezenta.

Azi lucrurile s'au schimbat și se schimbă pe zi ce merge. Prestigiul presei scade. Încrederea în ea a dispărut. Azi se citesc ziarele din distracție, obișnuință sau alte motive, însă nu pentru a găsi în ele acele motive, însă nu pentru a găsi în ele acele adevăruri hotărât și curajos spuse, cari să tradeze convingeri și conștiințe. Faptul e prea evident pentru ca să insistăm prea mult. Totuși — nu fără strângere de inimă — trebuie să-l semnalăm din nou, poate vom contribui și noi cu ceva la creșterea unui nou drum mai puțin greșit. Înșirând câteva din cauzele acestei triste stări, care poate avea urmări mai grave, dacă nu va fi stăvilită la timp cu riscul de a supăra pe unii sau pe alții.

Ziaristi talentați avem și astăzi, slavă Domnului destui. Avem oameni în presă a căror muncă, ar putea să zăgăzuiască mari furtunoase și să înalte temple nebănuite, dacă ea ar fi totdeauna pe drumul cel mai bun și n'ar fi atinsă adesea de murdăria dimprejur.

Avem și azi în presă oameni de convingeri și cu dragoste de adevăr. Însă pe lângă acestia presa e invadată de o multime de elemente infecte, certate cu morala și văduvite de orice credințe. Firi pătimase și pismoase, fără cruțare alintând din vârful condeiului minciuna și cultivând cu deosebită lăcomie: șantajul.

Injurături, trivialități, scârbozități și infecții, se lăfăesc pe coloanele pătate ale ziarelor. Deci vina stă în însăși presa. Nu polemici loiale isvoarte din deosebirea de convingeri în tâlnești în multe din ziarele noastre, ci campanii de exterminare animalică. Citești adesea ziare injurând pe altele și discreditaându-le în cel mai falnic mod.

Oare opinia publică n'are dreptul să se revoalte și să-și retragă creditul, când însăși ziarele, prezintă pe conducătorii și scriitorii lor, ca cele mai decăzute făpturi umane. Poți să mai ai încredere în scrisul unui ziar

când în fruntea lui stă un pește ordinar, un dezertor, sau un șperțar. Când poți să cumperi un individ care se pretează la cele mai infecte atacuri prin trivialități și grotesc, la ce să mai dai crezare scrisului său? Că adevărul e neclintit. Un exemplu: Cine nu se scârbește citind „Ordinea”, a cărei credință e minciuna, vocabularul format din cele mai triviale cuvinte, maniera celor-mai josnice atacuri, și metoda de convingere. Cele mai grotesci însinuări. Ce paradis infect al șantajurilor!.. Cu astfel de organe se poate menține oare încrederea cititorului? E permis ca acestea să fie justificarea existenței unui ziar? Cât ne-ar trebui să enumerăm indivizii suspecți, cari injură făcând pe ziaristii ciupind bani pentru o notiță de laudă sau o înjurătură la adresa adversarului, inserate la ziar.

Acestea ziare cari au pretenția, ba chiar lasă impresia de seriozitate, cad în ispita necontrolării. Iarăș un caz recent. Intr'o serie de articole desinteresate ziarul nostru semnalase în aprobarea unamină a publicului Cluj, decadența Operei Române de aici. Peste câteva zile ziarul „Țara” dela București, aduce revoltătoare elogii, conducerii Operei, atât de condamnată de publicul care o cunoaște. Pentru cât timp s'a compromis „Țara” prin aceste elogii cari miroase atât de puternic a fonduri administrative!?

În aceeași greșală a căzut și obiectivul ziar „Cuvântul”. Și încă acestea sunt păcate mici pe lângă cele ce se comit zilnic.

O efortare proprie hotărâtă, o triere și o nemiloasă purificare a presei, ar putea să scotească din limbajul zilnic obișnuit, „ia dă-i ceva parale ăștia, că stii, e ziarist...” Și-ar fi încă multe de spus.

Presa trebuie să se salveze până încă nu-i prea târziu.

Dr. Mihail Marina.

Își ia presa jidovită răspunderea?

De un timp încoace presa din Str. Sărindar se îndeletnicește cu o furibundă campanie împotriva dlui ministru Alexandru Vaida-Voevod. Atacurile se țin lanț oarbe și perverse, ilogice și nejustificate. D. ministru Vaida e acuzat din senin drept autor al tulburărilor antisemite și susținător cu fonduri secrete al acestor disordini. Exact reeditarea campaniei dusă împotriva dsale în chestia Lupenilor. În fiecare zi presa jidovită ațâță sentimentele exaltaților contra dlui ministru Vaida, până ce descreețatul Goldenberg și-a descărcat revolverul contra ministrului de interne, care a scăpat prin minune.

Acum în fiecare zi presa din Sărindar, reinvie aceleași pătimase atacuri. Deastădată pe tema tulburărilor antisemite.

În aproape fiecare număr și aproape la fiecare pagină presa jidovită intercalează câte-o frază malițioasă cu perverse dedesupturi la adresa dlui ministru Vaida.

Noi cari cunoaștem armele presei din Str. Sărindar ținem să-i atragem atențiunea din vreme și s'o întrebăm franc: Ce are cu ministrul nostru iubit Alex. Vaida-Voivod? *Își ia presa jidovită răspunderea consecințelor atacurilor sale incalificabile la adresa ministrului de Interne?*

Ținem să prevenim pe autorii morali ai atentatului săvârșit pentru răzbunarea moșilor dela Lupeni că la rândul ei, tinerimea ardeleană se va ști răzbuna.

Teoria anexării.

O teorie și neîntemeiată și primejdioasă, brodată în culorile seducătoare ale naționalismului, pune în circulație moneda calpă a neadevărului, că în realizarea unirii, adunarea națională dela Alba-Iulia, nu are nici o importanță, iar meritul covârșitor, dacă nu întreg, al înfăptuirii României-Mari e acaparat de armata română.

Care este consecința logică a acestei teorii?

România actuală nu este rezultatul voinței liber și clar manifestată a poporului român de a se uni într'un singur stat, pe același teritoriu, sub sceptrul aceluiași domnitor, ci concluzia brutală a cuceririlor victorioase ale armatei române. Sub cerul liber al României libere nu viețuesc, deci, provincii liber unite, ci teritorii cucerite, anexate și încheiate în tiparul anacronic al unui imperialism biruitor. Atât de înrădăcinată este această teorie, încât în presă, la întruniri publice, în acte oficiale, nu se vorbește de provincii unite, ci de provincii alipite. Această deformare a realității nu se poate susține, însă, nici sub unghiul faptelor istorice, nici sub raportul ideilor morale, ce animă gândirea umanității. Sub unghiul istoriei, printr'acțiunea unității a înmugurit aproape de când slovele valahe s'au coborât pe albul pergamentelor. Sub raport istoric, printr'acțiunea gândirii morale a umanității civilizate, însuflețită de principiul sfânt al libertății, nu ratifică cuceririle teritoriale și nu ridică înmuri forței brutale sub orice formă s'ar manifesta. Rolul armatei n'a fost decât acela al unui instrument în slujba aspirațiilor umane ale ne-

mului românesc. Prin adunarea națională dela Alba-Iulia s'a rostit concluzia ultimă a ideii naționale, principiul de autodeterminare a popoarelor, o consecință firească a principiilor proclamate de revoluția dela Washington și dela Paris. **Atât de conștient a fost Ardealul românesc de importanța adunării dela Alba-Iulia și atât de încadrat în ritmul marilor idei ale continentului nostru, încât deși bande de securi anarhizați terorizau populația românească, lăsând ca amintire brăie de sânge în urma lor, și deși ungurii au colporat svonul că vor bombardă din avion cetatea lui Mihai Viteazul, d. Iuliu Maniu a cerut marelui cartier, prin emisari, să oprească înaintarea armatei române, pentru a păstra, neîntinată, puritatea plebiscitului dela Alba-Iulia și a preveni argumentul unguresc că, adunarea națională dela Alba-Iulia s'a ținut la adăpostul și sub teroarea baionetelor românești, falsificându-se voința populației autohtone. Așa de departe a mers această grijă, încât din hotărârea dela Alba-Iulia s'a suprimat ultimul punct din proiectul de rezoluție al dlui Vasile Goldiș, prin care se făcea apel la armata română, de a ocupa teritoriile locuite de români: „Pentru asigurarea ordinii publice, a vieții și a averii, Adunarea Națională roagă Regatul Român, ca și până la congresul de pace să ocupe prin trupele sale toate teritoriile locuite de români din Transilvania, Banatul-Timșan și Țara-Ungurească”.**

SEVER STOICA.

(Din broșura „Alba-Iulia în umbra Trianonului.”)

Reabilitarea dlor Dobrescu și Moldovanu

Reabilitare? Acest termen e impropriu situației dlor A. Dobrescu și D. Moldovanu, foști directori ministeriali, unul în Ardeal, celalalt în Basarabia. Acești oameni n'au de ce fi reabilitați. Pentru că de fapt ei n'au fost condamnați nici un moment de opinia publică. Care i-ar fi condamnat dacă ar fi avut de ce. Dar motivele de incriminare pe care le furnizau scribii dela „Ordinea” n'aveau nici-un substrat real. Erau pure și sfruntate invenții puse la cale cu o infernală perversitate. Opinia publică n'a trebuit deci să facă prea mari eforturi pentru a descoperi manevrele buriliene. Totuși un *scrupul de conștiință* care le face cinste, a îndemnat atât pe d. dr. Aurel Dobrescu cât și pe d. V. Moldovanu să-și dea demisiile din înaltele funcții politice pe cari le ocupau, spre a înlesni examinarea situației lor din punct de vedere legal. Au făcut-o din simplul motiv ca să taie orice posibilitate de compromitere a refo mei administrative de către oficiile liberale cari se năzuiau la ajungerea scopului, mai întâiu, prin compromiterea *persoanelor* chemate s'o aplice. Așa voiau să saboteze orice operă de refacere a țării realizată de guvernul Maniu, pentru a ne arunca din nou în brațele prea fericitoare ale dlui Vintilă Brătianu. Numai cât tendințelor liberale li-se cam văd ghiarele. Dnii Moldovanu și Dobrescu au demisionat, repetăm dintr'un laudabil scrupul de conștiință, pentru a putea înălțura pe calea justiției, orice bănuială asupra onorabilității lor.

Și sine ira et studio, *justitia* l-a dat dreptate de cauză. D Aurel Dobrescu a fost scos din fraudele lui Tiberiu Vornic ca unul care nu avea nici o vină în afară de aceea de a fi reclamat el însuși fraudele iar d. V. Moldovanu achitat de juriul de militari cari i-au examinat situația militară. Singur d. Burilianu, „moralistul” și einstitul a fost condamnat între timp la 2 săptămâni închisoare.

„Stejarul” drului Lupu.

Ziarele și publicațiile de tot felul cari ne sosesc la redacție, ne-au oprit ochii asupra revistei „Aurora” organul d-lui dr. Lupu. Și cu o legitimă curiozitate, am citit articolul din fruntea revistei, scris de șeful partidului țărănist. Articolul e intitulat „Stejarul” și de fapt ni se descrie în el viața multiseculară a unui stejar din Arsura, satul natal al drului Lupu.

Articolul într'adevăr surprinde și cuprinde o nu mai puțin surprinzătoare semnificație.

D. dr. Lupu botanist? Amator de stejari? Drul Lupu are nevoie pentru sprijinirea partidului dsale de vândosia și rezistența vre-unui stejar?

Ce s'a întâmplat cu neastâmpăratul și extravagantul șef al așazisului partid țărănist?

Dacă n'ar fi prea lung articolul cu Stejarul din Arsura, ar merita să fie reproduș în întregime. Pentru că opinia publică să afle autentic nouile îndeletniciri „botaniste” ale drului Lupu.

Nu politică, propagandă la sate, nu colaborare cu partidul liberal, ci *botanică*, iată cum înțelege să-și înceapă pocăința drul Lupu, nervosul, bățătorul și teribilul șef al partidului așazis țărănist.

Dealtfel nici nu e de mirare receta ingenioasă cu care încearcă să-și vindece păcatele politice. Îl rugăm însă să prescrie o rețetă și dlui Vintilă Brătianu, care are urgentă nevoie de un leac sigur.

Redactor responsabil:

Dr. A. T. MUREȘAN